

lig de yngre, dette Svar: De kan jo klage, hvis De har nogen Grund dertil. Ja, det er godt nok, men hvad nytter det at klage, naar man paa Forhaand ved, at hvis ikke Tilfældet er af meget graverende Art, er det næsten umuligt at komme igennem med sin Klage. Det nytter derfor ikke meget at indbyde os til at klage. Jeg forstaaer ogsaa godt, at de højere Autoriteter har ondt ved at ændre dette Forhold, thi Lovens Paragraffer skal jo følges. Men da ingen kan være interesseret i, at denne saa absolut forældede Retspleje opretholdes, burde vi dog kunne blive enige om at ændre den. Jeg er tilbøjelig til at mene, at det ikke mindst er nødvendigt under den store Sikringsstyrkes Indkaldelse, thi netop nu kan der komme til at foreligge, om ikke mange Tilfælde, saa dog adskilligt flere end under almindelig Rekrutindkaldelse. Jeg vil derfor henstille til den højtærede Forsvarsminister, om det, hvis der er noget at gøre i den Retning, ikke var muligt at faa det sat i Gang. Jeg antager ikke, at det er af de Love, der kan vække Splid, da jeg ikke kan tro andet, end at alle ønsker at faa Forholdet ændret og det hurtigst muligt. Det, der gør, at der for Tiden fremkommer forskellige Misforhold, er — saaledes synes det i alt Fald mig — at mange af vore yngre Officerer — jeg nævner udtrykkelig de yngre, fordi jeg tror, at det gælder mere for dem end for de ældre — ikke rigtig har forstaaet at skelne mellem den nuværende Indkaldelse til Sikringsstyrken og almindelig Militærtjeneste. Hvis de havde forstaaet dette, tror jeg, at de ogsaa ganske anderledes vilde forstaa at gøre det saa let som muligt for det indkaldte Mandskab. Nogle af Officererne synes jeg næsten er for unge, men det er jo ogsaa en Følge af de ekstraordinære Forhold; under den store Indkaldelse har det været nødvendigt at forøge Officersantallet betydeligt. Derved er en hel Del unge Mænd blevet Officerer og er satte til at befale over Mennesker, og denne Værdighed har vist været dem tungere, end de i Kraft af deres unge Alder er i Stand til at bære, hvorved de maaske er blevet noget for selvbevidste. Jeg havde for nylig Lejlighed til at rejse sammen med saadan en ganske ung Mand, og jeg maa tilstaa, at da jeg forlod ham, eller rettere han forlod mig, var jeg forfærdelig glad over, at jeg ikke skulde springe Soldat under ham, for et mere selvbevidst Menneske, for ikke at bruge andre, maaske mere rammende Ord: mere

opblæst og mere uforstaaende overfor den Maade, hvorpaa man skal tage Mandskabet, har jeg sjældent truffet paa. Da jeg bebrejdede ham, at vore unge Officerer ikke forstod, at det indkaldte Mandskab ikke er Rekrutter, men Mennesker, som er tagne fra Hus og Hjem, fra deres Beskæftigelse, maaske fra en Bedrift i Opkomst, medens Tjenesten for Officererne jo dog er den almindelige Livsbeskæftigelse, og de fleste af dem jo ikke bringer noget særligt Offer, saa længe vi er saa heldige at faa Lov til at være udenfor Krigen — maaske kan der være flyttet lidt om med dem, saaledes at de ikke altid er lige saa meget i Hjemmet som under almindelig Indkaldelse i Fredstid, men det kan dog ikke kaldes noget særligt stort Offer —, sagde han: Hvad skal man gøre, man skal jo dog holde Disciplin — dette var vi nu enige om —, skal man maaske gøre det ved at klappe Soldaterne paa Skuldrene og give dem Chokolade og Bolsjer? Der var for ham ingen Mellemting mellem det at holde stram Rekrutdisciplin og saa at klappe Soldaterne paa Skuldrene og give dem Chokolade og Bolsjer. Hvis vi har mange af den Slags — jeg vil dog haabe, det var en Undtagelse —, saa trænges der til, at vore højrestaaende Officerer, som sikkert har noget mere Forstaaelse af, hvad denne Indkaldelse betyder for det indkaldte Mandskab, søger at gøre de unge Herrer begribeligt, hvilken Stilling de indtager, og hvad det er for et Mandskab, de er satte til at omgaa.

Jeg — og saa vidt jeg erindrer flere andre — rettede i Fjor en Forespørgsel til den højtærede Forsvarsminister angaaende Høst-Orloven. Det hedder jo nemlig, at de indkaldte kan faa som Regel 14 Dages og under ekstraordinære Forhold 3 Ugers Orlov. Jeg spurgte da, om det ikke var muligt at fremskaffe nogle Oplysninger om, hvilket Procenttal omtrent der havde faaet de fulde 14 Dage, og hvor mange der havde faaet deres Orlov afkortet til 12 eller 10, maaske 8 Dage. Jeg ved ikke, om der er skaffet saadanne Oplysninger til Veje, men jeg tror, det vilde have sin Interesse at faa dem frem, idet det forekommer mig ret mærkværdigt, at medens Overledelsen, de, der faktisk har Ansvaret, formener, at de kan forsvare at udstede Dagsbefaling om, at saadan Orlov kan gives som Regel, skal Officererne nedad i Rækken, og næsten mere for hvert Trin man kommer ned, til at pille nogle Dage fra, og det er jo,